

Via Dolorosa 2008

Mit? Miért?

Mikor rátaláltunk arra a gyöngyszemre a Mátraalján, amit Markaznak neveznek egyből elhatároztuk, hogy ezt a helyet másokkal is meg kell ismertetni. Az egész falut áthatja az a nyugalom, béke és a segítőkészség, amit sokan hiába keresünk a betondzsungelekben. Ha hétvégén ki kell engednünk a gőzt az ilyen oázisokban a legkönnyebb. Markaz a Mátra délkeleti lábán simuló település (ha észak felé tekintünk, a Mátra tornyosul felénk). Mikor 2007-ben útvonalat kerestem az innen induló túrának a térképet böngészve megakadt a szemem Recsken illetve az attól nem messze levő furcsa néven Via Dolorosa. (Igen sajnós nekünk, magyaroknak is volt.) Az 1949 és 53 között működő kényszermunkatáborból a bányáig húzódó utat nevezték így, ahol a Rákosi-rendszer áldozatait terelték naponta. Mivel (történelem tanár lennék) úgy tartom, amelyik nemzet elfelejti a múltját, az elveszti a jövőjét. Bekattant rendezzünk emléktúrát minden évben a kényszermunkatábor áldozatainak emlékére. A 2007-es próbaév után idén már olajozottabban ment - legalábbis ezt gondoltuk - a szervezés. A túrát idén Nagy Imre emlékének is szenteltük. 50 éve végezték ki hazánk mártír miniszterelnökét. Mi köze neki Recskhez? Ő volt aki bezáratta ezt a szörnyű helyet 1953-ban.

Az ESEMÉNY!

Július 18-án este kezdett megtelni a Markazi iskola. A rendezők és a túrázók (főleg a maxi kihívások kedvelői) gyülekeztek. Másnap reggel 7-kor nekivágott az elszántak csapata a közel 6000 méteres szintemelkedésnek és a 115 kilométernek - mindenki megtalálta a maga Via Dolorosa-ját. Volt, aki kocogva indult, volt, aki a fontolva haladók táborát erősítette, volt, aki összehúzott szemekkel szótlánul és volt, aki cseverészve. (Már csak ilyen multik vagyunk!) Én 2 pontot vállaltam be. Az egyik még az elején volt a Csurgó-kút. (Ez egy mesés szép a régi térképeken nem is jelölt Kánaán.) Az itt áthaladó emberek még lendületesek voltak, tele optimizmussal (így kell ezt!) Jó páran a Markazi-kapunál a K-sáv rossz ágán indultak el, mikor a Kékesi torony incselkedett már a retinájukkal akkor fordultak vissza. (Szép kitérő, de felesleges 100 kilométer után úgyis csúcsra kell jutni.) Azt hittem majd legközelebb csupa morcos, fáradt bajnokot látok. Felmerült bennem, hogy az Ágasvár csúcsa helyett inkább a turistaházba vackolom be magam. (Még a végén Gellért püspököt játszanak velem a csúcson.) Nos, az Ágasvár pont jó választás volt, igaz hogy a turistaháztól felaraszolni teli hátzissákkal nem egy kéjhömpöly, de megérte. Egyrészt a matadorok még

mindig jó erőben és pozitív gondolatokkal telve értek ide, másrészt a naplemente itt ahol a Nap hasznosi víztározót narancsra színezi, majd ragyognak Pásztó fényei az erősödő félhomályban és 21-es úton rohangáló szentjánosbogarak. (Úristen, leírva giccses, viszont látványnak...). Az Ágasvári turistaház tulajdonosa csúcsfej volt egyrészt nyitva tartott pontzárásig, másrészt olyan palóc gulyással vendégelt meg, hogy simán ő lehetne a Vacsoracsata sztárja.

Többet nem találkoztam a vándorokkal, de mivel kétszer is bejártam a távot tudtam mi vár még rájuk. A Koncsurok vendégmarasztaló mocorkása. A János-vára meredélye (figyelem, gekkok előnyben). Sárga sáv szűrős bozontos bozontjai, a kékesi sípálya meredélye a Markazra vezető zöld sáv bokaszaggató ösvénye és a végén a Markazi iskola ebédlője a díjakkal, ajándéktárgyakkal, étellel-itallal. Sokan elérték a céljukat (az indulók kb 70%-a) a CÉL-t.

- 1.) Elnézést kérek azoktól, akiket a szalagok megtévesztettek, nem volt szívem leszedni a másik rendezvény szalagjait. - Hiba volt!
- 2.) Bocsánat a Mátraszentimre utáni Piros sávos malőrért. - Esküszöm 3 héttel korábban még nem volt ott új jelzés.
- 3.) Hollós Izabella - Te vagy az én győztesem! Izabella eljött a túrára úgy, hogy másnapra repülőjegye volt az USA-ba. Mátrakeresztesen a céltól 25 kilométerre abba kellett hagynia a túrát. (Pedig elől volt, nem kicsit, nagyon.)
- 4.) Túratársaim Ti közel 300-an és Ti, akik idén nem tudtatok eljönni várlak (Várunk!) benneteket jövőre október 24-én a Via Dolorosa 2009-es rendezvényen! Emlékezzünk! Gyönyörködjünk! Itt Markazon a Mátra lábánál.
- 5.) Köszönet a társrendezőknek: Markaz Önkormányzatának, a Pro Patria túraegyletnek a támogatásért, az együttműködésért azoknak, akik térképekkel, borral, utazással és egyéb ajándékokkal lepték meg az indulókat.

Egy kis statisztika:

Indulók száma:

115 km	71
75	28
45	20
40	57
25	63
10	53

Feladók száma:

19
5
2
6
1
-

Összesen: 292

33

A legnagyobb létszámú csapatnak járó kupát a Teljesítménytúrázók Társasága ragadta el.

A 115 kilométeren a leggyorsabb férfi Sági Endre lett 18 óra 40 percet szaggatott. A dobogó képzeletbeli fokait Toperczer András és Papp Gábor (megosztva) és Reményi László foglalta el. A 75 kilométeren dr. Horváth Péter Gábor és dr. Szabó Melinda, 40 kilométeren pedig Csomós Gergely és Plisz Judit, végül a 25 kilométeren Kovács József és Ferenczi Malgorzata voltak a leggyorsabbak. Mit? Hogy kimaradtak a 115 női gazellái? Nos, nem! Rendezői hiba miatt nem tudtuk eldönteni kié legyen a babér Kovács Beátáé vagy Németh Ibolyáé. Nos, nálam mindkettő nyerő ember, az tuti. A 3. dr. Soltész Jánosné lett.

Gratulálok minden résztvevőnek, nem piskóta egy csapat vagytok!

Nád Béla

